

Laikraksts iznāk trīs reizes nedēļā: otrdienās, ceturtdienās un sestdienās

UZVARAS ČELŠ

Latvijas Komunistiskās partijas Livānu rajona komitejas un Livānu rajona Darbaļaužu deputātu padomes organs

№ 24 (1128)

Sestdien, 1958. g. 22. februāri

9. gads

Četrdesmit gadu

Dzimtenes sardzē

Rīt padomju tauta un tās armija atzīmēs mūsu Dzimtenes varonīgo Bruņoto Spēku 40. gadadienu. Tāpat kā visā Padomju Armijā arī Baltijas kara apgabala karaspēkā gatavošanās šiem vietas tautas svētkiem izvērsas, cīnoties par jauniem pānākumiem kaujas un politiskajās mācībās.

Bargajās 1918. gada februāra dienās vajadzēja dot iznīcinošu triecienu vācu imperiālisma karapulkiem, kas draudēja revolucionārās galvapilsētai — Petrogradai. Iki vienu jaunās republikas nodavu pāršalca trausmainais Komunistiskās partijas, Leņina sauciens: „Sociālistiskā Tēvzeme briesmās!“ Visuruz māju sienām, sētām, atīšu stabiem — parādījās laipiņas ar partijas uzsauku. Partija aicināja strādniekus un zemniekus brīvprātīgi stāties Sarkānas Armijas rindās. Un daudzas jaunās armijas karaspēka daļas tika noformētas tieši šajā ievelēšanā — 1918. gada 23. februāra dienā. Šajā pašā dienā pirmās Sarkānas Armijas daļas, kas piedalījās ievelēšanā, sakāva vācu iebruce-

jus pie Pleskavas un Narvas.

Par godu vēsturiskajām kaujām pret interventiem 1918. gada februārī, par godu darbaļaužu spēku masveidīgai mobilizācijai cīņā pret ienaidnieku tika nolēmts 23. februāri uzskatīt par Sarkānas Armijas un Sarkānas Flotes dzimšanas dienu. Tā ir padomju tautas un tās Bruņoto Spēku tradicionāla svētku diena.

Tauta ar lielu mīlestību uz mūžiem saglabājusi atmiņu pilsoņu kara varonu vārdus. Grāmatās, filmās, gleznās atveidotī tā laika slaveno karavadoņu — Frunzes, Budjonni, Vorošilova, Čapajeva, Kotovska, Parhomenko, Lazo un daudzu citu komandieru tēli.

Padomju ļaudis nekad neaizmirs slavenos latviešu strēlniekus, kas drošībā un nelokāmi cīnījās pašos sarežģītākajos un bīstamākajos revolucionārās frontes iecirkņos. Eidemanis, Alksnis, Azīns — viņu vārdi nesādienā saistīti ar Padomju Bruņoto Spēku varonīgo ievelēšanās, sakāva vācu iebruce-

Padomju Brunotie Spēki nav domājami bez savas mīlotās Komunistiskās partijas vadošās lomas, tāpat kā bez partijas vadības nav ideo-mājama arī pati sociālistiskās valsts pastāvēšana.

Tāpēc arī Komunistiskā partija stingri sodīja bijušo aizsardzības ministru b. Žukovu, kas mēģināja atraut armiju no partijas.

Visa mūsu partijas darbība Padomju valsts aizsardzības spēju nostiprināšanā pašreizējos apstākļos kalpo partijas XX kongresa lēmu-mu izpildīšanai, kuri prasa „veikt nepieciešamos pasāku-mus, lai tālāk nostiprinātu mūsu sociālistiskās valsts aizsardzības spēku, turēt mū-su aizsardzību modernās kara tehnikas un zinātnes līmenī, gādāt par mūsu Dzimtenes drošību.“

Dienu un nakti padomju karavīri stāv kaujas sardzē. Jebkuros laika apstākļos — lietū un sniegā, apstākļos, kas maksimāli tuvināti kaujas īstenībai, padomju karavīri stingri un nelokāmi pārvar jebkuras grūtības, apgūst kara māku un kaujas tehniku, sasniedz teicamus rezultātus kaujas mācībās un dienestā.

Komunistiskās partijas vadība, partijas nemītīgās rūpes par Brunotajiem Spēkiem devušas lieliskus augļus. Padomju Savienības Bruņotie Spēki spēj nosargāt Lielā Oktobra iekarojumus cīņā pret jebkuru agresoru.

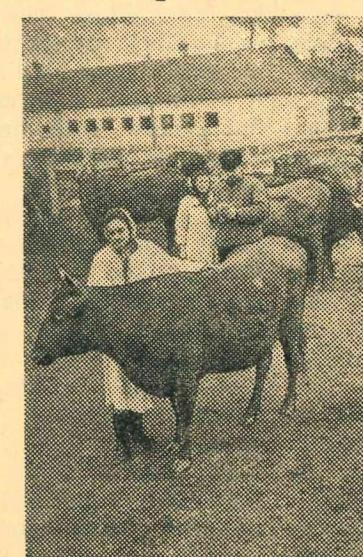
No lauksaimniecības pirmrindnieku pieredzes

Apsveicams pasākums

Odesas apgabals.
Mūsu valstī labi pa-zīst Berezovskas rajona Budjonija vārdā nosauktā kolhoza pa-nākumus. Ľoti labus rezultātus sasnieguši kolhoza lopkopji. Pa-gājušajā gadā te uz 100 ha lauksaimniecībā izmantojamās zemes iegūts 120 cent gajas un 450 cent piena.

Ar katru gadu pa-lielinās arī kolhoznieku izpeļņa. Pagājušajā gadā kolhoznieka Gangalo I. F. gimene, kura sastāv no četriem darba spējīgiem cilvēkiem, saņēma uz izstrādes dienām vairāk kā 30.000 rubļu un 240 pudu kviešu un citu lauksaimniecības produktu.

Kolhoznieku mate-riālo un kulturālo ap-stākļu uzlabošanās at-

lāva kolhozniekiem izteikt do-mas par to, ka nav mērķtiecīgi un izdevīgi kolhoznieku perso-nīgā lietošanā turēt mājdzīvniekus, tajā skaitā, tieši govis. Kolhoznieki runāja, ka personīgo govi kopšana prasa daudz laika un spēka, atrauj viņus no sabiedriski derīgā darba. Tajā pašā laikā kolhozs ražo tik daudz piena, ka ar to arī

var pilnīgi apgādāt kolhoznieku ģimenes.

Kolhoza valde un partijas pirmorganizācija atklātā sapulcē izskatīja šo jautā-jumu. Pēc tam to ap-schieda kolhoznieku kopsapulce. Šajā sapulcē tika izvēlēta komisija, kura uz stingra brīvprātības principa iepērk govis no kolhozniekiem kolhoza ganāmpulka pavairošanai. Kolhoznieki jau pārdevu-ši vairāk kā 170 govis. Kolhozs uz-sācis piena pārdošanu kolhozniekiem. Pēc kolhoznieku vēlēšanās pienu kolhoznie-kiem piegādā mājās.

A tēlā: kolhoza ganāmpulka kom-plektēšana no goviem, kurus pirkas no kolhozniekiem. Priekš-plānā — slaucēja N. Rudenko.

Vēlēšanu komisijas reģistrējušas deputātu kandidātus PSRS Augstākās Padomes vēlēšanām

704. Daugavpils vēlēšanu apgabalā

Pamatojoties uz Nolikumu par kalpotāju kopsapulces, Daugavpils rajona P. Stučkas vārdā nosauktās padomju saimniecības strādnieku, Madonas rajona kolhoza „Jaunais rīts“ un Jēkabpils rajona kolhoza „Lauce“ kolhoznieku kopsapulces;

Ierakstīt deputāta kandidātu Erenburgu Iļju vēlēšanu biljetenā, lai balotētos 704. Daugavpils vēlēšanu apgabalā Savienības Padomes vēlēšanām.

247. Preiļu vēlēšanu apgabalā

247. Preiļu vēlēšanu apgabala komisija nolēma:

par deputāta kandidāti PSRS Augstākās Padomes Tautību Padomei 247. Preiļu vēlēšanu apgabalā reģistrēt Alidi Zepu, ko izvirzījis Viļānu rajona kolhoza

„Pionieris“ kolektīvs un vairāki Preiļu un Livānu rajonu kolhozi atbalstījuši šo kandidatūru;

ierakstīt deputāta kandidāti Alidi Zepu vēlēšanu biljetenā, lai balotētos 247. Preiļu vēlēšanu apgabala uzlabošanās at-

PADOMJU ARMIJAS 40. GADADIENU SAGAIDOT

* Cīņas gūta mieriga dzive dzimtajā kolhozā

Kad krēslas zilganpelēkais šķidrauts nogulstas pār Savankas likumotajiem krasiem, noglāstot balti piesniņušās eglites un atduroties pret noslēpumainajām kupeinām vai pieplokot, it kā lai padzertos pie straujās upites satumsušajiem ūdeņiem, lauk-saimniecības arteļa „Padomju Latvija“ centrā iedegas ugnis. Krēsla atkāpjas no logiem un tikai pa gabalu no-raugās tās miera traucētājos.

Sirms tēvocis, kuram varbūt līdz pilnam simtam palicis tikai ceturksnis, pieliek krēslu tuvāk pie galda un noliecas pār avīzi. „Kas tad jaunāks?“ Šo jautājumu izrunājot, Jāņa Pauniņa balsī dzirdama tikpat liela interese kā pirms vairākiem gadu desmitiem.

No avīzes pretī smaida grupa jauniešu Padomju Armijas karavīru formās ar artīleristu zīmotnēm uz pagonām, bet blakus to ierōcis — varena kaujas mašīna. „Mēs tevi nepievilsim, Dzimtenē!“ liekas saka šie jaunieši, izpildot savu uzdevumu par godu Padomju Armijas 40. gadadienai.

Pretēji savam paradumam — izlasīt visu avīzi, Pauniņš jau tūlīt, drīz kā sācis, nolieks avīzi. Pieglaudis savas ūsas, kas tik līdzīgas tām, ar kādām lepojās pats Tarass Buļba, un atbalstījis sirmo galvu pret sastrādāto roku, viņš raugās kaut kur tālumā.

„...Uz Liepāju! Uz pēdējo buržužu patversmil“ sauka sarkanarmieši, un kopā ar tiem arī jauns brašs artīlerists — Jānis Pauniņš. Viņš saprata ko dara. Aiz muguras bija jau krietna pieredze, kā jāsīt baltie. No 1919. gada 3. janvāra, kad Jānis kā 1. latviešu vieglās artīlerijas divizijas 1. batērijas artīlerists ieradās Daugavpilī, bija pagājis labs laiks. Viņa lielgabals dragāja ienaidnieku gan

P. Krauja

ka, mazkalibra šautene, tūrisma cirvji, produkti pusdienu gatavošanai, katliņš un citi piedērumi. Katram bija uzticēts siks savs uzdevums. Arī distances maršruts nebija izvēlēts vieglis, bija jāpārvarejā dažādi šķēršļi — jābrauc pāri grāvjiem, kuru malas sedza valnī izmestā zeme un pusējās jāpārvietojas pa mežu. 3. klases skolēnam bija jāturas līdzi lielajiem. Vārdu sakot, grūtības bija lielas, bet tūristam jāpārvāviss.

Pēc vairāk nekā stundas brauciena, sasarkušām sejām, sviedrus slaucīdam, tūristi nonāca gala mērķi. Novietojuši slēpes, kērās tūlīt pie ugunkura kuršanas. Katrai grupai jākurina siks ugunkurs. Notiek sacensības — kura grupa uzvarēs ugunkura kuršanā? Romvalda vadītā grupa rūpīgi izmeklē sausus pakurus un ar pirmo sērkociņu ugunkurs tiek iekurts, bet desmit metrus tā-

Kolhoznieki nogulda naudu krājkasēs

1957. gadā noguldījumu atlīkums rajona krājkasēs pieaudzis par 927 tūkstošiem rubļu. Uz 1958. gada 1. janvāri savus ietaupījumus rajona krājkasēs glabāja vairāk nekā 1500 noguldītāju par kopējo sumu viens miljons 626 tūkstoši rubļu. Gandrīz 75 procenti no noguldītās sumas pieder mūsu kolhozu darbārūkiem. Pilsoņiem, kuri glabā savu naudu krājkasēs, 1957. gadā izmaksāti ienākumi procentu veidā vairāk kā 23.000 rubļu.

Šā gada janvārī vien kolhoznieki rajona krājkasēs jau noguldījuši vairāk nekā 125.000 rubļu.

Lai veicinātu darbaļaužu ietaupījumu augšanu, sekmētu naudas apgrozību mūsu valstī un tālāk uzlabotu noguldītāju apkalošanu, PSRS Finansu ministrija un Valsīš banka izstrādājusi noteikumus par strādnieku, kalpotāju un kolhoznieku ienākumu (darba algū, pienākošos atlīdzību par izstrādes dienām) pārskaitīšanu noguldījumos krājkasēs, beznaudas norēķinu ceļā.

Katrs kolhoznieks pēc savas vēlēšanās var uzdot kolhoza valdei pārskaitīt noguldījumā krājkasē daļu jeb arī visu sev pienākošos atlīdzības sumu. Lai pārskaitītu savu pienākošos atlīdzības krājkasei, kolhozniekiem ir jāiesniedz kolhoza valdei rakstveida pieteikums, kura jānorāda: uz kuru krājkasi, uz kādu vārdu un rēķinu suma pārskaitāma. Kolhozu valdes uz kolhoznieku iesniegumu pamata pārskaita naudu krājkasei, kura par ienākošo noguldījumu sumu izsniedz tā apšēniem krājgrāmati.

Pilsoņi, izmantojiet krājkasu pakalpojumus! Naudas pārskaitīšana par izstrādes dienām noguldījumos krājkasēs dos jums papildus ienākumus un uzlabos naudas apgrozību mūsu rajonā.

E. Goba,
Līvānu rajona krājkases
vadītājs

Sabiedriskās kārtības ievērošana un aizsardzība — katra padomju pilsoņa pienākums

Mūsu Dzimtenes vēsturisko pārmaiņu rezultātā mainījies arī mūsu zemes cilvēks, tā morālā seja. Padomju cilvēkus raksturo jaunās politiski-morālās rakstura ipašības.

Taču jaunais cilvēks, tā politiski-morālās ipašības aug un veidojas cīņā ar buržuāziskās morāles atliekām, kas vēl sastopamas mūsu vecākās paaudzes cilvēkos.

Vēl atrodas tādi cilvēki,

kas negrib paši strādāt, bet mēgina dzīvot uz citu rēķina, vēl mums ir tādi cilvēki, kas neredz un negrib redzēt un ievērot padomju cilvēka morālās prasības, visas sabiedrības prasības.

Viskaīīgāk — buržuāziskās morāles palieka ir dzeršana. Visbiežāk dzeršana novēl cilvēkus tieši pie nozieguma. Līvānu rajona milicijas nodalījā registrēti vairāki sabiedriskās kārtības neievērošanas gadījumi, kurus pilsoņi izdarījuši piedzērušies.

Lūk, Ručevskis, Pēteris Ju-
ra dēls, kolhoza „Molodaja
gvardija“ kolhoznieks, pie-
dzēries Rudzētu vidusskolā
izdauzīja durvju stiklus.

Labinskis, Izidors Jāzepa-
d. Čapajeva vārdā nosauktā
kolhozā huligānski uzvedās.
Miiss-Mišins, Henrihs An-
tona d., Līvānu spīra rūpnī-
cas strādnieks vairākas rei-
zes mājās sarīkoja gimenēs
skandālus.

Visus minētos pilsoņus Lī-
vānu rajona Tautas tiesa so-

dījusi ar 15 diennaktīm.

Šādiem pilsoņiem, kas traucē mūs strādāt, atpūsties un aizskar mūsu goda jūtas, nav vietas mūsu padomju sabiedrībā, tāpat kā tajā nav vietas zagļiem un sabiedriskās mantas izsaimniekotājiem.

Milicijas organi ved lielu, nepārtrauktu cīņu ar sabiedriskās kārtības un likumu pārkāpējiem. Taču vieniem pašiem, bez plašu sabiedrības slāņu atbalsta mums grūti izskaust tās negatīvās pārādības, kas izpaužas neapzinīgu cilvēku rīcībā.

Paldīzēt milicijai var daudz un dažādos veidos: pazīpojot par nekārtībām vēstulēs, personīgi, nosodot vairīgos kolectīva sapulcēs, rajona laikrakstā, sienas avīzēs utt.

Milicijas organi par atsevišķu pilsoņu kārtības neievērošanas gadījumiem paziņo rūpnīcas, iestāžu un citu organizāciju vadītājiem. Taču ne katrai tas izsauc vajadzīgo atbalsi. Ne administrācija, ne sabiedriskās organizācijas neapspriež un nenosoda sava kolectīva locekļu pārkāpumus.

Tikai milicijas un visas sabiedrības kopējiem spēkiem mēs izskaudīsim sabiedrisko normu pārkāpšanas gadījumus un ievedīsim kārtību pilsetā, rajonā, kolhozā un cīmā.

A. Čaplinskis,
milicijas darbinieks

Neticami, tomēr fakti

Braucot no Līvānu pilsētas, pēc 11 kilometriem sākas Čapajeva vārdā nosauktās lauksaimniecības artelis. Uz paša Gumērtes grāvja, Dau-gavas krastā stāv kolhoza cūku ferma.

Barības sagatavošanai šai fermai pirms vairākiem ga-diem tika nopirkts lopbarības kombains. Bet, diemžēl, mēs to redzam pavisam atstātu un aizmirstu pie cūku fermas. Valdes priekšsēdētājs b. Gaševs vairs i dzirdēt ne-

grib par to, ka par šo vērtīgo mašīnu izdoti 10 tūkstoši rubļi. Uz kolhoznieku atgādinājumu Gaševs atbild, ka lieto taču barības sutinātāju. Tomēr kolhoznieki domā cītādi, jo reiz šī mašīna taisīta padomju cilvēku rokām, tai arī jāstrādā, bet ja tā ne-strādā, tad pa šo garo laiku to varēja novietot kādā šķūnī, lai tā nestāvētu uz lauka, kur tā pamazām rūsē un aiziet boja.

E. Brekmanis

Jaunie tūristi pārgājiens

Mežā joslā, kas kā pavadonis stiepjas līdzi Daugavai un Daugavpils — Rīgas dzelzceļa līnijai, atrodas vientoļais Gerlaka ezers, ko no visām pusēm iestēdz Lielais Krievupurvs, kas ir vairāk nekā 4 tūkstoši hektāru liels. Vasarā tam pastāvīgi viesi ir kaiju bari, kas cenas atrast tur sev ēsmu un retais zvejas sporta cienītājs. Ziemā tas guļ vientoļā, pārkāpē ar ledus un sniega kārtu.

Apmērot šo ezeru bija izvēlējušies sev par mērķi Rimicānu 7-gadīgās skolas pionieri un skolēni.

1. februārī ap 40 skolēnu lieli pionieri un skolēni grupa devās skolotāja Liepiņa vadībā pārgājiens uz slēpēm. Visi tūristi skolotāju vadībā sadalījās trijās grupās. Grūtības bija jāveic lielas, jo, pirmkārt, iestājās atkusnis. Bez tam katram tūristam bija jāved līdzi tūrista piederumi — ceļojošā darbnīca slēpju remontam, ceļojošā aptie-

lāk uguns mēles jau sprak-šķēdamas aprīj sausus egļu žagarus, ko uzķūrusi Ērika vadītā grupa. Kaut gan tā uzkuršanai izlietoti divi sē-kociņi, tomēr Ērika grupa skaitās uzvarējusi.

Sākās sacensības starp grupām telšu būvēšanā. Nav viegli īsā laikā ar cirvja palīdzību vien uztasīt telti. Tomēr — prasmīgas rokas un darba sokas. Vienlaicīgi teltis pabeidz būvēt Pētera un Ērika vadītās grupas, tomēr uzvar Ērika grupa, jo tā pamānas pirmā uzvilk karogu, kas liecina, ka tēls gatava.

Pavāri rosās ap ugunkuru. Šoreiz pusdienu būs jāsa-mierinās ar sāli novārītiem kartupeļiem un saldu tēju, bet pēc pārgājiens arī tie garšo itin labi.

Sākās dažāda veida nodar-bības skolotāju vadībā. Jau-nākie turisti turpat ugunku-ra tuvumā iet dažādās rota-līas. Naturālisti izmanto laiku, lai papildinātu savas kolekcijas ar dažādiem sūnu, kērpju un koku mizu paraugiem.

Grupa vecāko tūristu vingri-nās attālumu un koku aug-stuma noteikšanā, izmantojot trijstūri vienādības pazīmes. Laiks pašet nemānot. Tūristiem par šo pārgājienu jāgatavo albums, tāpēc nomodā ir arī fotogrāfs un korespondenti.

Izmantojot dabas skaistumu, kad rosīgā sāk darbo-ties smadzenes un liriskāk izteikties domas, tie priekš albuma uzraksta motto veltītu vientulajam ezeram. Lūk, kādu to izveido Arturs un Georgs.

Pie klusā Gerlaka priedēs

šalc, Pa tā krastu tūristi brauc. Ezers ar ledu pārkāpēs. Atdusas miegā iemīdzis.

Paiet brīdis draudzīgās sa-runās un rotaļās un sākas kara spēles. Visiem patīk ka-ra spēle uz slēpēm „zilais un sarkanais“ ar slēpšanos. Te jāzina arī parole. Vienam ot-ram slēpšanās gan iznāk interesantāka — pagriež savam ienaidniekam muguru, galvu ierauj apkālē un uzskata, ka ir labi sevi nomaskējis. Bet tas nekas! Spēlē viņš to-mēr ir piedalījies un ar laiku viņam arī būs iemaņas.

Nemanot pienāk laiks do-ties mājup. Dažus māc nogurums cīņā pret biezokni un atkusni, bet tomēr tie ir apmierināti, jo iegūts labs treniņš, stiprinājušās kolektīva saites, gūtas iemaņas, ko lietderīgi varēs izmantot nā-košajā pārgājiens.

P. Zurza,
Rimicānu 7-gadīgās skolas direktors